

### [Kirkeministeren.]

vække forhåbninger hos kommuner, der ikke så gerne vil gå i gang med disse opgaver, om, at de nu roligt kan lade tiden gå i forventning om, at denne tidsfrist til 1953 bliver forlænget. Jeg tror ikke, man skal gøre det. Jeg tror, at alle parter vil være interesserede i, at man ser at få forberedelserne gjort, for ved at udskyde denne tidsfrist f. eks., som det ærede medlem hr. P. A. Poulsen foreslog, til 1955, kan det jo komme til at forme sig sådan, at opgaverne dynger sig sammen i den sidste ende, og det ville være meget uheldigt. Man bliver meget mere frit stillet med hensyn til tilrettelæggelsen og fuldførelsen af byggearbejderne, man opnår en større smidighed, jo større afstand der kommer mellem denne tidsfrist og den endelige til 1958. Jeg underkender ikke de vanskeligheder, som de to ærede medlemmer pegede på også indirekte kan foreligge for en og anden kommune, men jeg tror alligevel, man skal fastholde tidsfristen indtil 1953, indenfor hvilken disse tegninger og overslag skal være godkendt. Det kan jo tænkes, at de nærmeste år kommer til at ligge nogenlunde godt med hensyn til byggearbejder, medens det derimod kunne tænkes, at de allersidste år inden fristens udløb kan komme til at blive meget vanskelige. Derfor tror jeg, man skal fastholde denne frist, og jeg forstod da også de to ærede medlemmer sådan, at man ikke med nogen stor vægt vil gå ind for ændringer.

Det ærede medlem hr. Stegger Nielsen rettede forskellige spørgsmål til mig. Det sidste spørgsmål gik ud på, om man fra administrationens side ville kunne forvente forståelse og rummelighed angående løsningen af byggeproblemerne. Dermed tænkte det ærede medlem på de rent praktiske ting, der kunne komme til at foreligge, benyttelsen af ældre bygninger o. s. v. Jeg er heri enig med det ærede medlem. Man bør på disse områder ikke tage altfor stift på det. Det er højst sandsynligt, at hvis man ser ganske praktisk og nøgternt på tingene, vil det kunne ordnes, og det måske på en noget lempeligere måde, end hvis man tager meget stift på de krav, der iøvrigt foreligger.

Begge de to ærede medlemmer ønskede, at statens støtte blev udvidet. De talte begge om de tunge byrder, der blev lagt på kommunerne, og jeg kan ikke nægte, at der på kommunerne efterhånden ligger meget tunge byrder, men det samme gælder jo usægtelig også for staten. Når derfor det ærede medlem hr. Stegger Nielsen ønskede, at der blev ydet tilskud til lærerboliger, tror

jeg, at man her kommer ind på noget, som man ikke, i hvert fald som forholdene ligger nu, kan gøre sig håb om at få finansministeriel tilslutning til, fordi det vil række meget vidt. Men da nu hele spørgsmålet om denne udvidede statsstøtte er rejst med så stor interesse af de to ærede medlemmer, vil jeg dertil bemærke, at man skal jo dels tage hensyn til statens finanser, til hvad staten kan yde, dels skal man også passe på, at man ikke presser dette tilskud til kommunerne så stærkt op, at der bliver en meget stor afstand mellem de kommuner, der fik deres forhold i orden allerede før 1937 eller lige efter, og de kommuner, der har ventet til nu, fordi det er en kendsgerning, at i årenes løb er statens hjælp stadig udvidet, og man har stadig taget flere og flere ting med, som man har givet statsstøtte. Det kunne måske, netop fordi dette spørgsmål spiller en så stor rolle, være til nytte, om jeg nævner lidt om det.

I 1937 havde man det sådan, som ærede medlemmer vil erindre, at man kunne dække halvdelen af udgifterne indenfor et beløb af 35 000 kr., der var maksimum pr. skole. Man havde en samlet bevilling fra staten, der ikke kunne overstige 900 000 kr. Så udvidede man ordningen i 1940, da også biblioteker og ungdomslokaler blev tilskudsberettigede, og den grænse, man havde sat til halvdelen af de 35 000 kr., faldt bort. Det var en meget stærk udvidelse af tilskudsmulighederne, der her fandt sted. I 1941 gennemførte man derefter det direkte tilskud af samme størrelse, så det maksimum, der blev tale om, blev 2 gange 46 000 kr. I 1946 forhøjede man tilskuddet for særlokaler fra 6 000 til 8 000 kr. og for klasselokaler fra 5 000 til 7 500 kr., og som noget nyt indførtes støtte til forsamlingslokaler indenfor et beløb af 12 000 kr. Man ophævede den grænse, man havde sat ved de 35 000 kr. som maksimum og gav tilskud til alle klasselokaler, der var nødvendiggjort af folkeskoleloven, og ophævede grænsen for bevillingen på de 900 000 kr., så at der nu intet loft var. Det er ting, som jeg ved at begge de to ærede medlemmer som særlig interesserede skolefolk kender; jeg minder bare om det her.

Man vil altså se, at hjælpen fra staten stadig er øget og udvidet, og selvom vi meget gerne vil lette byrderne for kommunerne, spiller to ting ind, som jeg allerede har bemærket: hensynet til, hvor meget vi overhovedet kan presse igennem fra de bevilgende myndigheder, og hensynet til, at der ikke skabes en for stor forskel mellem de interesserede kommuner, der hurtigt